

EL CRANC DAURAT

Havia deixat de ploure. Només havia estat un petit ruixat d'estiu i ara brillava el sol. Com que estava avorrida d'estar al sofà, per vacances vaig decidir anar a fer un volt pel riu Manol perquè sempre m'ha agradat sentir les olors de la natura després de la pluja. El Manol estava preciós, tot i que era estiu baixava força aigua fent moltíssims sons quan xocava amb les pedres i reflectia els rajos de sol entre les copes dels arbres.

Estava asseguda sobre una roca des de la qual veia una petita resclosa que formava una cascada. De sobte vaig sentir una veu a la meva esquena:

—Hola maca què hi fas aquí ?

En un primer moment em vaig espantar. Estava tan immersa en els meus pensaments que no havia sentit arribar a ningú. Em vaig girar i vaig veure una vella que em mirava somrient, els ulls li brillaven d'una manera especial, portava un mocador al cap i un vestit força vell, però net. Jo m'havia quedat tan sorpresa que encara no havia dit ni una paraula.

—Estàs bé nena, que t'he espantat?

—Sí una mica —li vaig respondre—, estava amb els meus pensaments i no l'he sentit arribar.

—Ho sento. Què hi fas aquí?

—M'encanta, després de la pluja, venir aquí i sentir els ocells, sentir com l'aigua xoca sobre les roques i les plantes recent mullades.

—Veig que t'agrada la natura. Doncs t'explicaré una llegenda sobre el riu Manol que segur que t'agradarà:

—Fa molt i molt de temps —va començar a explicar la vella— a Vilafant hi vivia un rajoler que treballava a la Bòbila, i cada dia, a l'hora de dinar, en lloc d'anar-se'n a casa agafava la carmanyola i se n'anava a menjar al costat del riu perquè deia que a casa estava sol i allà al riu l'acompanyava la música de l'aigua i el cant del ocells. Un dia, quan estava tot tranquil, menjant mongetes amb botifarra i mirant els peixos, va veure sota l'aigua una cosa molt brillant de color daurat. Va parar de menjar, va deixar la carmanyola sobre una roca i es va acostar a la vora del riu per veure què era. Quan el va intentar agafar, l'objecte es va allunyar mig metre de sobte; el rajoler va pensar que seria una mena de peix i va tenir la idea d'intentar atrapar-lo amb un tros de botifarra. I així ho va fer: es va acostar a l'aigua i va tirar un trosset de botifarra per veure què passava. Llavors es va adonar que el peix era un cranc i, amb les pinces, va agafar el tros de botifarra i se'l va menjar. El rajoler va anar deixant trossets de botifarra fins a fer sortir el cranc de l'aigua, i llavors, amb molt de compte, el va agafar.

— Deixa'm anar, ruc ! —va dir el cranc—.

El rajoler, espantat, el va deixar caure i es va quedar amb la boca oberta.

—Ai! —va dir el cranc en tocar el terra— Amb compte. Ah! I gràcies per la botifarra.

—Pe...per...però tu parles? —Al rajoler quasi no li sortien les paraules.

—És clar home! Sóc un cranc màgic.

—Però això no és possible _va dir el rajoler_. No existeixen els crancs màgics.

— així, jo que sóc? I com puc parlar?

El rajoler no sabia què dir i es va haver de creure que el cranc que tenia davant realment era màgic. El cranc li va explicar que a la seva espècie cada cinquanta anys naixia un cranc màgic com ell, i que si alguna persona el trobava li concedia un desig.

—Això vol dir que, com que t'he trobat, em concediràs un desig? —va dir el rajoler.

—Exacte. Veig que ho has entès. Tens pensada alguna cosa ?

—Doncs sí! La veritat és que sempre vinc a menjar al riu perquè a casa estic sol i no tinc ningú, i el meu desig seria conèixer una dona que m'estimés.

—Si aquest és el teu desig es complirà —li va dir el cranc— i d'un salt va desaparèixer dins l'aigua del riu.

El rajoler encara no estava gaire segur del que havia passat, va agafar la carmanyola i se'n va tornar a la bòbila a treballar. A la nit se'n va anar cap a casa i, en passar per la plaça del poble, va veure una noia asseguda en un banc. Era la noia més maca que havia vist mai, se'n va enamorar a primer cop d'ull. Es va acostar a ella i li va preguntar què feia sola allà.

—Acabo d'arribar a Vilafant —va començar a explicar la noia_ m'havien ofert una feina a una casa i al final no me l'han donat, i ara estic aquí sola al carrer sense on anar a dormir. L'enamorat rajoler li va oferir la seva casa i des d'aquell dia fins que van morir van viure sempre junts i enamorats.

—T'ha agradat la història, nena ? —em va preguntar la vella-.

Sí, ha estat bé —li vaig dir_ però no pot ser certa perquè els crancs màgics no existeixen.

—I tant que existeixen —va insistir la vella_.

—Com pot estar tan segura ? —li vaig preguntar jo_.

—Perquè els protagonistes de la història eren els meus pares.

Em vaig quedar sorpresa, encara no sé si creure'm la història de la vella o no, a vegades la veig comprant el pa a la fleca o passejant amb altres velles pel parc de La Solana i m'agradaria parlar amb ella perquè em tornés a explicar la història.

Jo no sé què pensar, però quan vaig a passejar pel Manol sempre miro el riu, per veure si trobo el cranc daurat.

TINKY (Gisela Flores)